

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

'Εγκεικλιμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας — Ἐγκύκλιος ἀρ. 30, ἀπὸ 11 Ἀπριλίου 1932—
ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα τῆς Μέσης καὶ Στοιχειώδους Ἐκπαιδεύσεως.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΤΗΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ δραχμὲς 100. Ἐξά-
μηνι δραχ. 55. Τρίμηνι δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ φράγκα γαλλικὰ 60,
ἐξάμηνι 35 καὶ τρίμηνι 20.

ΑΜΕΡΙΚΗΣ : Ἐτησίᾳ δολλάρια 4, ἐξάμηνι 2
καὶ τρίμηνι 1.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

'Αρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουμένης μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

'Οδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 40ὸς

Ἀθήναι, 2 Σεπτεμβρίου 1933

Ἔτος 55ον.—Ἀριθ. 40

Ο ΕΙΡΗΝΙΚΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ MAURICE CHAMPAGNE

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

Καὶ τὸν ἔβαλε νὰ τοῦ διηγηθῇ τὴ
διάσωσή του.

Ὁ Γιάννης ὑπάκουσε. Μέσα του
ὅμως ἡ ἀπόφασή του ἦταν σταθερή,
νὰ δουλέψῃ καὶ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴ
συντήρησιν τῆ δικῆς του καὶ τοῦ
θειοῦ του.

Ἀφοῦ ἐκεῖνος—συλλογιόταν—δὲν
εἶχε ἐμπιστοσύνη στὸ μέλλον, αὐτὸς
ἤθελε νὰ τοῦ δώσῃ πίσω τὸ θάρρος
του καὶ νὰ τὸν κάνῃ νὰ βλέπῃ λι-
γώτερο μαῦρα μπροστά του.

Πῶς θὰ τὸ κατόρθωνε; Ποῦ θὰ
ἐργαζόταν; Δὲν ἤξερε. μὰ κάτι τοῦ
ἔλεγε μέσα του πῶς θὰ ἔβρισκε
δουλειά.

Ἡ ἐξιστόρησις τῆς δραματικῆς σω-
τηρίας τοῦ καϊκιῦ, ὅσο ἀπλὰ κι' ἀν-
τὴν ἔκανε ὁ Γιάννης, προξένησε με-
γάλη ἐντύπωση στὸν ἄρρωστο.

Ὅταν ὁ Γιάννης τελείωσε, εἶδε
στὸ πρόσωπο τοῦ γέρο ναυτικοῦ ζω-
γραφισμένη βαθειὰ συγκίνηση, καὶ ἔ-
ταν, φεύγοντας, τὸν βεβαίωσε ξανά
πῶς θὰ παλαίψῃ γιὰ δυό, ὁ Μαθιὸς
Μπρινιόν, κλονισμένος ἀπὸ τὴν αἰ-
σιόδοξον αὐτὴ νεανικὴ ἐνεργητικότη-
τα, τοῦ χαμογέλασε, δίχως νὰ τολ-
μήσῃ νὰ διαμαρτυρηθῇ.

Τὸ παιδί, ποῦ μονάχον του μέσα
στὴ μανία τῶν στοιχείων εἶχε βγεῖ
νικητὴς ἀπὸ μιὰ τόσο ἀνιση πάλη,
γιατὶ δὲν θὰ μπορούσε τάχα νὰ τὰ
βγάλῃ πέρα καὶ στὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς;

Ὅταν ὁ Γιάννης ἄφησε τὸ θεῖόν
του, ἡ ἀπόφασή του νὰ ψάξῃ νὰ
βρῇ δουλειά, ἦταν ριζωμένη μέσα
τοῦ βαθειά.

Μὲ βῆμα σταθερὸ καὶ θαρραλέον
βγήκε ἀπὸ τὸ νοσοκομεῖον, μὲ τὸ
σκοπὸ νὰ ξαναγυρίσῃ στὸ σπίτι τοῦ
παπᾶ γιὰ νὰ κάνῃ γνωστὴ τὴν ἀπό-
φασή του στὸν ἀγαθὸ προστάτη του.

Μὰ στὸν δρόμον τὸν περίμενε μιὰ ἐκ-
πληξη.

Καθὼς ἔμπαινε σ' ἓνα δρόμον ποῦ
κατέβαινε στὸ λιμάνι, βρέθηκε μονο-
μιᾶς τριγυρισμένος, περικυκλωμένος,
ἀπὸ ἓνα πλήθος ἀνθρώπων, ἄντρες
καὶ γυναῖκες τοῦ Τρεπόρ.

Τώρα καὶ δυὸ ἡμέρες τὸν περίμε-
ναν πότε θὰ ἔκανε τὴν πρώτη ἐξοδὸν
τοῦ ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ παπᾶ, καὶ ἡ
ἐπίσκεψή του στὸ νοσοκομεῖον εἶχε
μαθευτεῖ παντοῦ ἀμέσως.

Ὅλος αὐτὸς ὁ κόσμος μόλις εἶχε
προφθάσει νὰ τὸν ἰδῇ ὅταν βγήκε
ἀπ' τὸ καῖκι ποῦ εἶχε σώσει. Γιατὶ

εὐθὺς τὸν εἶχε παραλάβει ὁ παπᾶ-
Μανώλης καὶ τὸν εἶχε μεταφέρει στὸ
σπίτι του. Τώρα ὅμως ἤθελαν νὰ πο-
ζημωθοῦν. Λίγη ὥρα πρωτύτερα, ὅ-
ταν πέρασε πηγαίνοντας στὸ νοσοκο-
μεῖον γιὰ νὰ πάῃ νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν
πληγωμένο θεῖόν του, κανεὶς δὲν εἶχε
νὰ τὸν σταματήσῃ· μὰ τώ-
ρα δὲν ἦταν τὸ ἴδιον.

Τὸ παιδί ποῦ ποτέ του δὲν εἶχε
φαντασθεῖ ὅτι μπορούσε νὰ γίνῃ ἐν-
δοξο, θὰ μάθαινε σὲ λίγο πῶς ἓνας
ἥρως δὲν μπορεῖ ν' ἀνῆκῃ μονάχα
στὸν ἑαυτὸν του.

Μιὰ ὥρα καὶ περισσότερο τὸν πε-
ρίμεναν νὰ ξεπροβάλλῃ.

Ἦταν καμμιά εἰκοσαριά γερο-θα-
λασσινοὶ καὶ ἄλλες τόσες γυναῖκες,
γριεὲς καὶ νέες, ποῦ τὸν παραμόνευαν

ΕΙΚΟΝΕΣ ΣΚΥΛΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Ποιὸ ἀπὸ τὰ τρία σᾶς ἀρέσει καλύτερα;

νά περάσει. Συγκινημένος, μὰ ὥ-
στόσο περήφανος κι' εὐτυχημένος,
ὁ Γιάννης ἔνοιωσε μέσα σ' ἕνα λε-
πτό νὰ τὸν σηκώνουν δέκα ζευγά-
ρια γερὰ μπράτσα, νὰ τὸν στήνουν
ὀρθιο ψηλά καὶ νὰ τὸν μεταφέρουν
θριαμβευτικά σ' ἕνα μεγάλο καφενεῖο.

Ἐκεῖ τὸν ἐβαλαν ἐπάνω σ' ἕνα
τραπέζι, καὶ γιὰ κάμποση ὥρα γύρω
ἀπὸ τὸν μικρὸ μοῦτσο δὲν ἀκούγον-
ταν τίποτε ἄλλο ἀπὸ μπράβο, κι'
ἀπὸ ζήτω.

Καθένας ἤθελε νὰ δείξῃ τὸ θαυ-
μασμό του γιὰ τὸ γενναῖο παιδί. Πού
μονάχο του εἶχε φέρεῖ σὲ τέλος ἕνα
κατόρθωμα πού κι' ἕνας ἀντρας ἀκό-
μη θὰ ἦταν δύσκολο νὰ ἐπιχειρήσῃ·
νὰ φέρῃ πίσω στὸ λιμάνι του, μὲ
φουρτουνασμένη θάλασσα, ἕνα καϊκι
πληγμένο, χωρὶς κατάρτια καὶ πα-
νιά.

Ἐκείνη τὴ στιγμή στ' ἀλήθεια ὁ
Γιάννης τὸ μεθύσι τῆς δό-
ξας, καὶ δάκρυα ἀνέβηκαν στὰ μάτια
του. Μὰ τὰ δάκρυα αὐτὰ ἦταν δάκρυα
χαρᾶς. Τὰ μάτια του ἔκλειγαν καὶ
τὸ στόμα του γελοῦσε.

Οἱ ἄνδρες τὸν ζητωκραύγαζαν γιὰ
τὴν τόλμη του καὶ τὸ κουράγιο του.

Οἱ γυναῖκες θαύμαζαν τὴν καλὴ
του καρδιά καὶ τὴν ἀνεξικακία του
πρὸς τὸν ἄνθρωπο πού, ὅπως τὸ γνῶ-
ριζαν ὅλοι, ποτὲ δὲν ἦταν καλὸς καὶ
τρυφερὸς μαζί του.

Τοῦ πρόσφεραν ἕνα καυτό πῶντοι,
πού τόπια γιὰ νὰ μὴ τοὺς κακοκαρ-
δίσει, μ' ὅλο πού τοῦκιγε φρικτὰ τὸ
λαιμό, κι' ὕστερα, ἐπειδὴ γινώριζαν
τὴ δύσκολη οἰκονομική του θέση, θέ-
λησαν νὰ κάνουν ἕναν ἔρανο μεταξύ
τους.

Ἡ ἰδέα ἦταν καλὴ. Μὰ ὁ Γιαν-
νης ἦταν περήφανος.

Ἡ σκέψη νὰ δεχθῇ ἐλεημοσύνη,
ἦταν ἕνα πράγμα πού τὸν στενοχω-
ροῦσε πολύ. καὶ καθὼς ἕνας ναυτικός
τοῦ ἔβγαλε τὸν σκούφο ἀπ' τὸ κεφάλι
του γιὰ νὰ τὸν γυρίσῃ στοὺς ἄλ-
λους καὶ νὰ μαζέψῃ χρήματα, τὸ
παιδί τὸν ἐμπόδισε λέγοντάς του:

— Δὲ θέλω χρήματα, καπετάν-
Πέτρο. Δουλεῖά θέλω.

Ὁ ναυτικός κοντοστάθηκε καὶ τὸν
κοίταξε ἐκπληκτός.

— Ναί, ἐξακολούθησε ὁ Γιάννης
ὕψωνοντας τὴ φωνή. Τὰ χρήματα αὐ-
τὰ δὲν θὰ τὰ εἶχα κερδίσει μὲ τὴ δού-
λεψή μου· δουλεύοντας ὅμως...

Ἐνα ἐπιδοκιμαστικὸ ψιθύρισμα ἀ-
κούστηκε ἀπ' ὅλες τὶς μεριές κι' εὐ-
θὺς εἴκοσι ναυτικοὶ προχώρησαν, προ-
τείνοντας στὸ Γιάννη νὰ τὸν πάρουν
στὸ καϊκι τους ἢ στὴν ψαρόδρακτὰ
τους.

Ἀκτινοβολώντας ἀπὸ χαρὰ ὁ Γιάν-

νης προτίμησε ἀπ' ὅλες τὴν πρόταξη
τοῦ καπετάν Πέτρου, τοῦ ἰδιοκτήτη
τῆς «Ὠραίας τοῦ Τρεπόρ».

Ὁ καπετάν-Πέτρος ἦταν ἕνας ἄν-
θρωπος δίκαιος καὶ μαλακός, πού οἱ
ναῦτες του τὸν ἐλάτρευαν, ἦταν αὐ-
τὸς ὁ ἴδιος πού εἶχε πάρει τὸ καπέλ-
λο τοῦ παιδιοῦ γιὰ ν' ἀρχίσῃ τὸν ἔ-
ρανο.

Θὰ ἔπαιρνε τὸ Γιάννη στὸ καϊκι
του ὡς μαθητευόμενο ναύτη μὲ σα-
ράντα φράγκα τὸ μῆνα μισθὸ καὶ τὴν
τροφὴ του. Κι' ἀκόμη ὁ καπετάν-
Πέτρος τοῦ ὑποσχέθηκε πὼς θὰ τοῦ
ἔδινε κι' ἕνα μικρὸ ποσοστὸ ἀπὸ τὰ
κέρδη τῶν ψαριῶν πού θὰ πουλοῦσαν
στοὺς δρόμους. Καὶ μ' ὅλο πού αὐτὸ
τὸ πράγμα εἶχε πάψει πιά νὰ συνηθί-
ζεται, ὥστόσο οἱ ναῦτες τῆς «Ὠραίας
τοῦ Τρεπόρ» δέχθηκαν νὰ γίνῃ μιὰ
ἐξαίρεση γιὰ τὸ Γιάννη.

Ἔτσι ὁ μικρὸς μας ἥρωας ἐξασφά-
λιζε ἕνα θετικὸ εἰσόδημα πενήντα-
ἐξήντα φράγκων τὸ μῆνα.

Αὐτὸ ξεπερνοῦσε ὅλες του τὶς ἐλ-
πίδες καὶ τὰ ὄνειρα. Νὰ κερδίξῃ τό-
σα χρήματα αὐτός, πού ὡς τὴν ἡμέ-
ρα ἐκείνη δὲν εἶχε βγάλει ἀπὸ τὴ
δουλεῖά του οὔτε μιὰ πεντάρα!

Ἡ χαρὰ του ἦταν ἀπερίγραπτη.

Τὸ ἴδιο βράδυ ὁ παπὰ-Μανώλης
ἔμαθε τὸ χαρμόσυνο νέο καὶ συγχά-
ρηκε τὸ Γιάννη μ' ὅλη του τὴν καρ-
διά. Κι' ἐπειδὴ τὰ καλὰ ἔρχονται
πάντα ὅλα μαζί, τὸ ἄλλο πρωὶ ὁ γέ-
ρο-παπὰς ἔλαβε ἕνα τηλεγράφημα
ἀπὸ τὸ γιατρὸ Ντερβὶ πού τὸν πλη-
ροφοροῦσε ὅτι, γιὰ τὴν ὥρα, ἡ Σού-
ζη βρισκόταν ἐκτὸς κινδύνου. Ἔτσι
ἡσυχασμένος πιά γιὰ τὴ ζωὴ καὶ γιὰ
τὴν ὑγεία τῆς μικρῆς του φίλης, ὁ
Γιάννης πῆγε στὸ νοσοκομεῖο κατα-
χαρούμενος καὶ ἀνακοίνωσε στὸ θεῖο
του καὶ τὰ δυὸ καλὰ νέα.

Πρέπει νὰ ὁμολογήσουμε πὼς ὁ
καπετάν-Μαθὶὸς ἔδειξε μεγαλύτερο
ἐνδιαφέρον γιὰ τὸ πρῶτο νέο, πού τοῦ
προξένησε πραγματικὴ κατὰπληξη.

Τὸ θάρρος, ἡ ἐνεργητικότης κι' ἡ
θέληση τοῦ μικροῦ τὸν ἔκαναν νὰ τὰ
χάσῃ.

Ἀναρωτιόταν τώρα πὼς ἦταν δυ-
νατὸ νὰ τὸν ἔχει παραγνωρίσει σὲ τέ-
τοιο σημεῖο. Ἦταν ποτὲ δυνατό ὁ
βρωμερός, ὁ τεμπέλης καὶ κακότρο-
πος μοῦτσος τῆς «Χελιδόνας» νὰ εἶ-
ναι ὁ ἴδιος μ' αὐτὸ τὸ θαρραλέο, ἐρ-
γατικὸ καὶ καλόκαρδο παιδί πού βρι-
σκόταν τώρα στὸ πλευρὸ του;

Ἦταν δυνατό νὰ μπορῇ κανεὶς ν'
ἀλλάξῃ τόσο πολὺ μέσα σὲ λίγους
μῆνες;

Ὁ, βέβαια, μιὰ καὶ ὁ Γιάννης ἦ-
ταν τὸ ζωντανὸ παράδειγμα.

Κι' ὁ γέρο-ναυτικός ἔνοιωσε μιὰ

παράδοξη συγκίνηση, ἐνῶ ὁ Γιάννης,
κρατώντας τὰ δυὸ του χέρια μέσα
στὰ δικά του, τοῦ ἔλεγε μὲ πρόσωπο
πού ἔλαμπε ἀπὸ χαρὰ:

— Τώρα, μπάρμπα, μπορεῖς πιά
νὰ εἶσαι ἡσυχός. Καθὼς βλέπεις βρή-
κα δουλεῖά· θὰ κερδίξω χρήματα, θὰ
ἐρχομαι νὰ σὲ βλέπω τακτικά, δὲν
θὰ σοῦ λείψῃ τίποτα, αὐτὸ σοῦ τὸ ὑ-
πόσχομαι. Καὶ μεθαύριο, θὰ ἰδῇς, θὰ
ἰδῇς τί εὐτυχημένοι πού θὰ ζήσουμε
οἱ δυὸ μας!

Πραγματικά ὁ Γιάννης ἔκανε ὅπως
εἶχε πεῖ, καὶ κάθε φορὰ πού ἐρχόταν
νὰ ἐπισκεφθῇ τὸ θεῖο του στὸ νο-
σοκομεῖο, πάντα τοῦ ἔφερνε κάτι
μαζί, πότε ἕνα πακέτο καπνὸ, πότε
καμμιὰ πλάκα σοκολάτα.

Μπροστὰ σὲ τόση ἀφοσίωση, ὁ Μα-
θὶὸς Μπρινιὸν ἔνοιωσε μιὰ παράδοξη
ἀλλαγὴ νὰ γίνεται μέσα του.

Μιὰ νύχτα, ὁ νοσοκόμος τῆς ὑπὴ-
ρεσίας, τὴν ὥρα πού ἔκανε τὸν γύρο
του, τὸν βρήκε ξύπνιον, νὰ κλαίῃ μὲ
λυγμούς, μὲ τὸ κεφάλι του χωμένο
μέσ' στὸ μαξιλάρι. Παρ' ὅλη τὴν ἐ-
πιμονή του, δὲν μπόρεσε νὰ μάθῃ τὸ
λόγο. Ὁ ψυχρὸς περιορίστηκε μονά-
χα νὰ τοῦ πῇ:

— Ἀφῆσέ με, ἀφῆσέ με νὰ κλά-
ψω. Τὰ δάκρυα κάνουν καλὸ.

Ὡστόσο ὁ Γιάννης δούλευε σὰ
μεγάλος, καὶ τὶς ὥρες πού εἶχε ἐλεύ-
θερες τὶς χρησιμοποιοῦσε ἐξακολου-
θώντας τὰ μαθήματα μὲ τὸν παπα-
Μανώλη.

Ὑστερα ἀπὸ τὸ πρῶτο εὐχάριστο
τηλεγράφημα, εἶχαν ἔρθει πολλὰ
γράμματα ἀπὸ τὴ Νίκαια. Σύμφωνα
μὲ τὰ γραφόμενά τους, ἡ ὑγεία τῆς
Σούζης καλυτέρευε ἀπὸ μέρα σὲ μέ-
ρα. Τὸ τελευταῖο ἔγραφε, πὼς γιὰ
νὰ ἀλλάξῃ ἡ μικροῦλα ἐντελὲς, ὁ πα-
τέρας της καὶ ὁ γιατρὸς θὰ τὴν πῇ-
γαιναν στὴν Ἰταλία γιὰ νὰ περάσῃ
ἐκεῖ καμμιὰ πενήντα ἡμέρες.

Μ' αὐτὸ τὸ ταξίδι ὁ Γιάννης θάρ-
ροῦσε ἄλλους δυὸ μῆνες ἀκόμη νὰ
ἰδῇ τοὺς φίλους του, μὰ μ' ὅλη τὴν
λύπη πού ἔνοιωσε, δὲν παραπονέ-
θηκε. Δὲν γινόνταν ὅλα γιὰ τὸ καλὸ
τῆς Σούζης;

Ἐντωμεταξὺ καὶ ὁ Μαθὶὸς Μπρι-
νιὸν κόντευε νὰ γιαιτρευθῇ, μὰ πέ-
ρασαν ὥστόσο δυὸ μῆνες ὡς πού νὰ
τὸν ἀφήσουν νὰ βγῇ ἀπὸ τὸ νοσο-
κομεῖο καὶ νὰ γυρίσῃ στὸ σπίτι του.

Ὁ ψυχρὸς εἶχε γίνῃ ἀγνώριστος.

Σκυφτός, καμπουριασμένος, μὲ ἀ-
σπρα μαλλιά, δὲν ἔμοιαζε καθόλου
μὲ τὸν ἀκμαῖο ἄντρα πού κυδενοῦ-
σε ἄλλοτε τὴ «Χελιδόνα».

(Τὸ τέλος στὸ ἐρχόμενο)

KIMON AΛKIAHΣ

ΚΟΜΜΑΤΙΑ ΓΙΑ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

ΚΛΕΙΣΜΕΝΑ ΠΑΡΑΘΥΡΑ

Στὰ ταξίδια μου, κάθε βράδυ, —
τὴν ὥρα πού ὅλα ἡσύχαζαν, — δταν
ἐβλεπα στὸ δρόμο μου ἕνα παράθυ-
ρο φωτισμένο, μ' ἄρρεσε νὰ μαντεύω
τὴ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων πού ζοῦσαν
πίσω ἀπ' τὰ κλεισμένα τζάμια του.
Καὶ δὲν ἦταν ἡ περιέργεια πού μ' ἔ-
κανε νὰ μικραίνω τὸ βῆμα μου καὶ
νὰ προσηλῶνω τὸ βλέμμα μου πάνω
σ' αὐτό: Ἦταν κάτι πιδ βαθύτερο
καὶ πιδ ἀνθρώπινω. Ἦταν ἡ λαχτά-
ρα τοῦ μοναχικοῦ ἀνθρώπου, πού ἡ
μοναξιά του ἀρχίζει νὰ τοῦ κἀνῃ κα-
κό, καὶ θέλει νὰ γνωρίσῃ τὶς πίκρες
καὶ τὶς χαρὲς ἄλλων ἀνθρώπων.

Ἔτσι λοιπόν, καθὼς περπατοῦσα,
συλλογιόμουν: Πίσω ἀπ' τὸ κλεισμέ-
νο αὐτὸ παράθυρο, κάτω ἀπ' τὴν ἰ-
δια στέγη, ζοῦν ἄνθρωποι τόσο γνῶ-
ριμοὶ στὴν ψυχὴ καὶ τόσο ἐνωμένοι,
πού οὔτε μαντεύουν κἀν πὼς μπορεῖ
νάρθῃ μιὰ μέρα πού θὰ ποχωριστοῦν.
Κάθονται τριγύρω στὸ τραπέζι καὶ
κουβεντιάζουν γαλήνια — μὲ τὴ γα-
λήνη ἐκείνη πού ναι δειγμὰ τῆς κα-
λῆς κι' ἀμέριμνης καρδιάς. — Τί κα-
λά, νὰ μποροῦσα νὰ μπῶ στὴ συν-
τροφιά τους, νὰ νοιώσω, ἔστω γιὰ λί-
γες στιγμές, τὴ ζεστασιά τῆς
τους, πού ἔχουν χτίσει ἡ στοργὴ κι'
ἡ ἀγάπη...

Ἄλλοτε πάλι συλλογιόμουν: Πί-
σω ἀπ' τὸ φωτισμένο αὐτὸ παράθυ-
ρο ἀγρυπνοῦν ὅλες οἱ ἀνησυχίες κι'
οἱ πίκρες μιᾶς μοναχικῆς κουρασμέ-
νης καρδιάς, πού ζεῖ μὲ τὸ παρελ-
θόν, πού δὲν ἔχει πιά τίποτα νὰ πε-
ριμένῃ. — Νὰ μποροῦσα νὰ κἀνω νὰ
λάμψῃ ἕνα μικρὸ φῶς στὸ σκοτάδι
αὐτῆς τῆς ψυχῆς!

Κάποτε, — καθὼς πλανιόμουν στοὺς
δρόμους τῶν μεγαλουπόλεων, ἀγνω-
στος μέσα σ' ἀγνώστους, — στεκόμουν
μπροστὰ στὰ φωτισμένα παράθυρα
τῶν σπιτιῶν, ὅπως στεκόμαστε μπρο-
στὰ σ' ἕναν ἄνθρωπο πού ναι ἔτοιμος
νὰ μᾶς ἀνοίξῃ τὴν καρδιά του. Κι'
δταν πάλι ἔπερνα τὸ δρόμο μου, τρα-
γουδοῦσα μέσα μου τὸ τραγούδι τῶν
μοναχικῶν ἀνθρώπων.

Σπίτια στὶς πολιτεῖες καὶ σπίτια
στὶς ἐξοχές· σπίτια μὲ τὰ κλεισμένα
σας φωτισμένα παράθυρα — πόσο θά-
θελα νὰ γνωρίσω τὶς λύπες σας καὶ
τὶς χαρὲς σας, — νὰ τὶς κἀνω δικές
μου, ἔτσι πού νὰ μὴν εἶμαι πιά τόσο
μοναχός...

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΜΑΡΙΝΑΚΗΣ

Ο ΜΑΝΤΑΠΟΛΑΜΗΣ

[ΔΙΗΤΗΜΑΤΑΚΙ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Β'.

Ἐκεῖνο λοιπόν τὸ πρωί, οἱ ἐχθροὶ τοῦ καίμενου τοῦ Μανταπολάμη
ξεκίνησαν ὅλοι μαζί γιὰ νὰ τὸν πιάσουν καί, ὅπως εἶχαν ἀποφασίσει, νὰ
τὸν ρίξουν στοὺς κροκόδειλους.

Μιὰ παροιμία λέει: «Ἀγαπάει ὁ Θεὸς τὸν κλέφτη, μ' ἀγαπάει καὶ

τὸ νοικοκύρη». Ἐμένα μοῦ φαίνεται πὼς μόνο τὸ νοικοκύρη ἀγαπάει ὁ
Θεός. Καὶ σ' αὐτὴ τὴν περίστασι, νοικοκύρης εἶναι ὁ Μανταπολάμης
καὶ κλέφτες οἱ ἐχθροὶ του. Τί κακὰ γι' αὐτοὺς καὶ τί καλὰ γιὰ τὸν Μαν-
ταπολάμη πού τὸ σκέφτηκαν! Ἀντὶ δηλαδὴ νὰ
πᾶνε σιγά-σιγά καὶ νὰ τὸν πιάσουν τὴν ὥρα
πού κοιμόταν, ξεκίνησαν μὲ φωνὲς καὶ μὲ φα-
σαρία μεγάλη.

— Ἐτοιμάσου, Μανταπολάμη! ξεφώνιζαν.
Ἦθε ἡ τελευταία σου ὥρα, παλιοαράπη!..
Κάμε γρήγορα τὴν προσευχή σου, γιατί σὲ λίγο
δὲ θὰ ζῇς!.. Τώρα θὰ πληρώσῃς ὅλες σου τὶς
ἀμαρτίες!.. Θὰ σὲ τσακώσουμε, κακομοῖρη, καὶ
θὰ σὲ πετάξουμε στὸ Λίμποπο, νὰ σὲ φᾶνε οἱ
κροκόδειλοι!.. Χαρὰ στοὺς κροκόδειλους καὶ
δυστυχία σὲ σένα, Μανταπολάμη!.. Ἐρχόμα-
στε! Ἐτοιμάσου!

Οἱ μακρινὲς αὐτὲς φωνὲς ξύπνισαν τὸν Μαν-
ταπολάμη πού κοιμόταν στὴν καλύβα του. Ἀ-
φογκράστηκε κι' ἀκούσε μερικὰ λόγια. Τ' αὐτὶ τοῦ πῆρε καὶ τὸ νομά του.

«Μπρέ! οἱ ἐχθροὶ μου θὰ εἶναι, συλλογίστηκε. Μὰ γιατί μὲ λένε
παλιοαράπη; Μήπως δὲν
εἶναι ἀραπάδες κι' αὐτοί;
Καὶ τί ἀμαρτίες ἔκαμα
ἐγώ, γιὰ νὰ τὶς πληρώ-
σω;.. Αὐτοὶ μοῦχουν
ψήσει τὸ ψάρι στὰ χεί-
λη... Τί λέει;! Θὰ μὲ
πετάξουν στὸ Λίμποπο,
νὰ μὲ φᾶνε οἱ κροκόδει-
λοι;.. Ὁχ, δυστυχία
μου!.. Εἶναι ἱκανοὶ νὰ
τὸ κἀμουν... Γιὰ νὰ
ἰδῶ... πού βρίσκουν-
ται!..

Αὐτὰ σκέφτηκε σὲ μιὰ
στιγμὴ ὁ Μανταπολάμης.

Αυτή είναι η ευγνωμοσύνη σου! Νά σὲ ταΐζω κάθε μέρα, ἀχάριστε, καὶ σὺ νὰ μοῦ μιλάς με τέτοια αὐθάδεια! Δὲν ἔχει ἀπὸ σήμερα νὰ σοῦ ρίξω οὔτε ἓνα σπυρὶ καναβοῦρι, ἀθλίε, νὰ δῆς ἐσὺ!

— Ἐ, τί νὰ γίνῃ; λέει ὁ σπουγγίτης. Ὁ κόσμος εἶναι μεγάλος, καὶ θὰ βρῶ κι' ἐγὼ κάτι νὰ φάω.

Ὑστερ' ἀπὸ δύο-τρεῖς ἡμέρες, τὸ παιδάκι ποὺ ἦρθε πάλι κοντὰ στὸ

κλουβὶ τοῦ παπαγάλου, ἔλεγε:

— Περίεργο! πόσο ταχτικά τρώει τώρα ὁ Κοκό μου! Δὲ σκορπίζει πιά τοὺς σπόρους κατὰ γῆς, καθὼς ἄλλοτε. Μέρα με τὴν ἡμέρα γίνεται πιδ ἔξυπνος καὶ καλομαθημένος. Εὐγε, Κοκό μου, εἶσαι καλὸ πουλί!

Καὶ ὁ παπαγάλος ἐπανέλαβε:

— Εἶσαι καλὸ πουλί!

(ἹΜῦθοι καὶ Διηγήματα)

ΕΥΡΥΔΙΚΗ ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΔΟΥ

Η ΠΕΡΙΟΥΣΙΑ ΤΗΣ ΜΠΕΤΤΥ

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ ΕΥΔΟΧΙΕ ΔΥΡΥΙΣ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ἀφοῦ ἀνέβηκε μονάχος του ὡς ἐπάνω με μεγάλη προσοχή γιὰ νὰ δοκιμάσῃ τὴ σκάλα, ὁ Ριχάρδος ξανακατέβηκε γιὰ νὰ βοηθήσῃ τὴ Μπέττυ, κι' ὕστερα κάλεσε καὶ τοὺς δύο ἄλλους συντρόφους του. Μὰ δὲν τοὺς ἄφησε νὰ περάσουν παρὰ ἓναν-ἓναν μοναχά, γιὰ μεγαλύτερη ἀσφάλεια.

Ὅταν ὅλοι ἐφθασαν στὴν κορυφὴ τῆς σκάλας περίμεναν πρῶτα νάστράψῃ γιὰ νὰ ἴδουν γύρω τους καὶ ὕστερα νὰ ἐπιχειρήσουν νὰ προχωρήσουν πάρα πέρα.

Δὲν περίμεναν πολλὴ ὥρα. Μὰ τὸ ἐκτυφλωτικὸ φῶς τῆς ἀστραπῆς, δείχνοντάς τους ποὺ βρισκόνταν, παρ' ὀλίγο νὰ κάνῃ τὸν ἴδιο τὸ Ριχάρδο νὰ βάλῃ μιὰ φωνὴ τρόμου.

Ἡ ἐξέδρα ὅπου εἶχαν ἀράξει κι' ὅπου ἐλπίζαν πῶς εἶχαν βρεῖ τὴ σωτηρία, δὲν ἦταν παρὰ ὁ σκελετὸς μιᾶς ἐξέδρας. Οἱ σιδερένιοι στύλοι ποὺ τὴ στήριζαν, καὶ οἱ τραβέρσες ποὺ τοὺς ἔνωσαν μεταξύ τους, ὑπῆρχαν ἀκόμη, ἀν' ὅχι ὅλοι, τουλάχιστον οἱ περισσότεροι. Μὰ δλόκληρο τὸ ξύλινο ἐπίστρωμα εἶχε εξαφανισθεῖ με τὸν καιρὸ καὶ με τὶς τρικυμίες, κι' ἀνάμεσα στὸ σιδερένιο σκελετὸ ἔχασκαν κενὰ πελώρια.

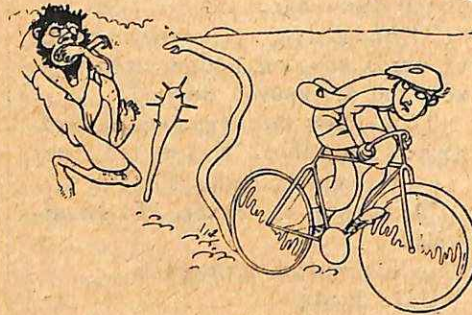
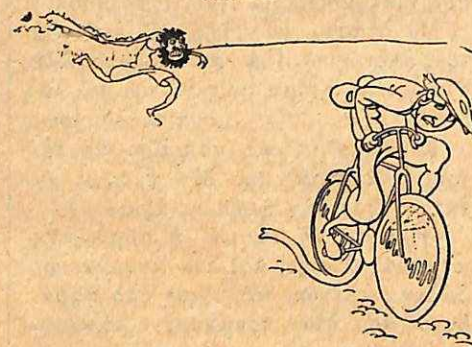
Ἡ θέσῃ τους ἦταν φοβερή. Τὸ νὰ ἐπιχειρήσῃ νὰ πηδήσῃ κανεὶς ἀπὸ τὴ μιὰ τραβέρσα στὴν ἄλλη, θὰ ἦταν κίολας πολὺ ριψοκίνδυνο, ἔστω κι' ἂν τὸ ἔκανε μέρα μεσημέρι καὶ με τὴν πιδ ἀπόλυτη γαλήνη. Μὰ με τὸν ἄνεμο ποὺ ἀπειλοῦσε νὰ τὰ γκρεμίσῃ ὅλα, με τὴ βροχὴ ποὺ χτυποῦσε στὸ πρόσωπο, με τὸ σκοτάδι, ποὺ τὸ ἔκαναν βαθύτερο οἱ ἐκτυφλωτικὲς ἀστραπές, ἦταν πραγματικὰ ἓνα τρελλὸ τέλμημα ποὺ παρουσίαζε τοὺς φοβερώτερους κινδύνους.

Ὡστόσο, ἔπρεπε νὰ τὸ ἐπιχειρή-

σουν. Δὲν μπορούσαν νὰ μείνουν ἐκεῖ, σ' αὐτὸ τὸ μέρος, κινδυνεύοντας ἀπὸ τὴ μιὰ στιγμὴ στὴν ἄλλη νὰ τοὺς ἀρπάξῃ κανένα κύμα.

Προσπαθώντας νὰ φανῇ ὅσο τὸ δυνατόν ψύχραιμος, παρ' ὅλο ποὺ

ΣΩΤΗΡΙΑ ὩΣ ΕΚ ΘΑΥΜΑΤΟΣ

Στὴν Ἀφρική. Ὁ ποδηλάτης κινδυνεύει. Ἐνας ἄγριος τὸν κυνηγᾷ με τὸ ρόπαλό του. Πῶς θὰ σωθῇ; — Ἀέφωνα σκάζει ἓνα καουτσούκι. Ὁ ἄγριος τὸ παίρνει γιὰ φίδι καὶ . . . ὅπου φύγει-φύγει!

ἔβλεπε πόσο ἀπελπιστικὴ ἦταν ἡ θέσῃ τους, ὁ κ. Βὰν-Κούρτ πῆρε τὸ μπράτσο τῆς Μπέττυ καὶ τσούφιζε δυνατὰ ἐπάνω στὸ δικό του. Ὑποστηρίζοντάς την, σχεδὸν κρατώντας την.

— Πιάσε ἐσὺ τὸν Τζάκ καὶ ἀκολούθησέ με, εἶπε στὸ ναύτη. Γιὰ κάθε βῆμα ποὺ θὰ κάνῃς, πρέπει πρῶτα νὰ περιμένῃς νάστράψῃ κι' ὕστερα νὰ περιμένῃς ἄλλην ἀστραπὴ γιὰ νὰ κάνῃς δεύτερο βῆμα. Ἐνα στραβοπάτημα μπορεῖ νὰ στοιχίσῃ τὴ ζωὴ καὶ τῶν δύο σας.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ μιὰ φωτεινὴ κορδέλλα ἔσχισε τὸν οὐρανό. Ὁ Ριχάρδος βρῆκε τὴν εὐκαιρία γιὰ νὰ προχωρήσῃ δύο-τρία μέτρα ἀκολουθούμενος κατὰ πόδι ἀπὸ τὸν Μίλλερ καὶ τὸν Τζάκ. Κι' οἱ τέσσερις τους ἦταν ἀμίλητοι. Μ' ἂν ἄφηνε ἡ μανία τῶν στοιχείων, θὰ μπορούσε κανεὶς νὰκούσῃ τοὺς χτύπους τῆς καρδιάς τους. Ἡ Μπέττυ, ἔντρομη, σφιγγόταν ἐπάνω στὸν ὀδηγὸ τῆς καταλαβαίνοντας πῶς ἡ

τῆς βρισκόταν μονάχα στὴν τυφλὴ ὑπακοή. Ὁ Ριχάρδος τὴν ἀνασῆκωνε κάθε φορὰ ποὺ ἦταν νὰ πηδήσουν ἀπὸ τὸ ἓνα δοκάρι στὸ ἄλλο, καὶ τότε ἔβλεπε ἀπὸ κάτω τῆς, μέσα στὸ βαθύτατο κενό, τὰ κύματα φωτισμένα ἀπὸ τὸ φεγγαλέο φῶς τῆς ἀστραπῆς, νὰ χτυποῦνται τὸ ἓνα ἐπάνω στ' ἄλλο.

Ὡστόσο, σιγά-σιγά, ἄρχισε νὰ ξαναβρίσκῃ τὸ θάρρος τῆς. Δὲν ἦταν κανένα ἀπὸ τὰ ντελικάτα ἐκεῖνα παιδιὰ ποὺ με τὸ παραμικρὸ βάζουν τίς φωνὲς καὶ τὰ κλάμματα. Ἡ σκληρὴ ζωὴ ποὺ εἶχε περάσει ὡς τὰ τότε τῆς εἶχε τονώσει τὰ νεύρα τῆς καὶ τὴν εἶχε κάνει ἀξία νάντιμετωπίσῃ κάθε εἶδους περιπέτεια. Σὲ λίγο ἦταν σὲ κατάστασιν, ὑπακούοντας πάντα στὶς συμβουλὲς τοῦ ὀδηγοῦ τῆς, νὰ τὸν ἐλαφρώσῃ ἀπὸ ἓνα μέρος τῆς εὐθύνης του, βοηθώντας μονάχη τῆς τὸν ἑαυτὸ τῆς στὰ δύσκολα περάσματα. Ἡ ἀποβάθρα, ἄλλωστε, δὲν ἦταν καὶ πολὺ μεγάλη, καὶ ἀφοῦ ἐπὶ δέκα λεπτά — ποὺ τοὺς φάνηκαν μιὰ ὥρα — ἐξασηκώθηκαν στὴν ἐπικίνδυνή αὐτὴ γυμναστική, οἱ ναυαγοὶ ἔφτασαν στὴν ἄκρῃ κι' ἐκεῖ ἀνάσαναν ἐπιτέλους με ἀνακούφιση ποὺ εἶναι πιδ εὐκολο νὰ τὴ φαντασθῇ κανεὶς παρὰ νὰ τὴν περιγράψῃ.

Κοίταξαν τότε γύρω τους κι' εἶδαν πῶς βρισκόνταν σὲ μιὰ χαμηλὴ παραλία ποὺ ἡ θάλασσα τὴ σκέπαζε με μεγάλα κύματα ὡς ἐπάνω ψηλὰ καὶ ποὺ γιὰ τὴν ὥρα ἦταν πλημμυρισμένη ὅχι μονάχα

ἀπὸ ἄρμυρὸ νερό, μὰ κι' ἀπὸ τὸ νερό τοῦ οὐρανοῦ.

Οἱ δυστυχισμένοι ταξιδιώτες, βρεγμένοι ὡς τὸ κόκκαλο, κατάκοποι σὲ σημεῖο ποὺ δὲν ἀντεῖχαν πιά καὶ ἐπὶ πλέον πεινασμένοι καὶ ταραγμένοι ἀπὸ τοὺς κινδύνους ποὺ εἶχαν περάσει, ἦταν ὑποχρεωμένοι νὰ ἐξακολουθήσουν τὴν ὁδοιπορία τους ἐπάνω στὸν ἀμμουδεὸ βούρκο, ποὺ τὸν ἔκοβαν ἐδῶ κι' ἐκεῖ πλατειὲς λακοῦθες νερὸ ἢ ρηχὰ ἀυλάκια, δίχως νὰ ξέρουν ποῦ πηγαίνουν, δίχως καὶ τὴν ἐλπίδα νὰ βροῦνε ἓνα ἄσυλο μέσα σ' ἐκείνη τὴν ἀπέραντη ἐρημιὰ.

Ὡστόσο, ἡ συναισθησὴ τοῦ κινδύνου ποὺ εἶχαν διατρέξῃ λίγες στιγμὲς πρωτῆτερα, περνώντας πάνω ἀπὸ τὴ μισογκρεμισμένη ἐξέδρα, δὲν ἄφηνε τὸ κουράγιο τους νὰ χαθῇ καὶ τοὺς ἔδινε τὴν ἐλπίδα πῶς ὅπωςδῆποτε θὰ τὰ νὰ βροῦν κι' ἀπ' αὐτὴ τὴ δύσκολη θέσῃ ὅπου βρισκόνταν τώρα.

— Κοιτάχτε! Κοιτάχτε! φώναξε ἔξαφνα ὁ Τζάκ. Ἐκεῖ πέρα, μακριά, μακριά, βλέπω ἓνα μικρὸς φῶς! Δίχως ἄλλο θὰ εἶναι κανένα σπιτί, κανένα καλύδι, ἓνα μέρος ὅπου θὰ βροῦμε καταφύγιο.

Τὸ μακρινὸ ἐκεῖνο φῶς ὅσο ἀμυδρὸ κι' ἂν ἦταν, ἔδωσε νέα ἐλπίδα στοὺς ναυαγούς καὶ ξανάρχισαν με διπλὸ ζῆλο τὴν ὁδοιπορία τους.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣ'

Ὡρες ἀγωνίας

Ὅταν εἶδε πῶς πέρασε τὸ μεσημέρι καὶ οὔτε ἡ Μπέττυ οὔτε ὁ Τζάκ δὲν εἶχαν ἀκόμη γυρίσει πίσω, ἡ κυρία Κίνσεϋ στὴν ἀρχὴ δὲν ἀνησύχησε. Ἦξερε πῶς σὲ μιὰ θαλασσία ἐκδρομὴ δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ κανονίσῃ τὴν ὥρα ποὺ θὰ γυρίσῃ πίσω, καὶ ἔτσι περιωρίστηκε νὰ δώσῃ στὴ Βιργινία τὴν ἐντολὴ νὰ ἔχῃ ἔτοιμο τὸ φαγητὸ γιὰ νὰ σερβίρῃ τοὺς νεαροὺς ἐκδρομεῖς, ὅποιαδῆποτε ὥρα κι' ἂν γύριζαν.

— Γιατί, πρόσθεσε, μπορεῖ νὰ γυρίσουν νωρίς, μὰ μπορεῖ νὰ γυρίσουν κι' ἄργα. Σίγουρα ὅμως θὰ ἔχουν μεγάλῃ πείνα.

Ἔτσι, σύμφωνα με τὶς διαταγὲς ποὺ εἶχε λάβει, ἡ Βιργινία τὰ εἶχε ὅλα ἔτοιμα γιὰ νὰ προσφάσῃ τὴν πείνα τῶν δύο ἀγαπημένων τῆς παιδιῶν, ποὺ τὰ περίμενε ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ νὰ φανερωθοῦν καὶ νὰ τῆς ζητήσουν με ἄγριες φωνὲς φαί.

Μὰ πέρασε σχεδὸν ὅλο τὸ ἀπογευμα δίχως νὰ γυρίσουν πίσω. Καὶ καθὼς πλησίαζε ἡ ὥρα τοῦ δείπνου, ἡ Βιργινία συγκέντρωσε πιά ὅλη τὴ φροντίδα τῆς στὴν ἐτοιμασία τοῦ βραδυνοῦ γεύματος καὶ μαγείρευε

γιὰ τοὺς δύο ἐκδρομεῖς τὰ πιδ ἀγαπημένα τους φαγητά.

Κατὰ τίς πέντε ἦρθαν στὸ Ντένιστον ἡ κυρία Βὰν-Κούρτ με τὴν κόρη τῆς γιὰ νὰ ἴδουν ἂν εἶχαν γυρίσει πίσω ἡ Μπέττυ καὶ ὁ Τζάκ. Ἦταν ταραγμένες καὶ ἀνήσυχες.

Πρῶτη φορὰ θὰ ἔβγαине ὁ Ριχάρδος με τὴ «Φτερωτὴ» καὶ δὲν ἤξεραν ἂν τὸ κότερο βχστοῦσε καλὰ στὴ θάλασσα.

— Ὁ κύριος Βὰν Κούρτ εἶναι πολὺ καλὸς ναυτικός, εἶπε ἡ κυρία Κίνσεϋ στὶς δύο γυναῖκες ποὺ τῆς ἀνα-

μιὰ τρέλλα, εἶπε ἡ μὲς Μάργκαρετ.

— Ὁ περίπατός τους τοὺς πῆρε περισσότερη ὥρα ἀπ' ὅση λογάριαν, πρόσθεσε βλέποντας τὴν ἀνησυχία τῆς μητέρας τῆς νὰ μεγαλώνῃ καὶ θέλοντας νὰ τὴν καθησυχάσῃ.

— Ὡ, δίχως ἄλλο, ἔτσι εἶναι τὸ πρᾶγμα, συμφώνησε καὶ ἡ κυρία Κίνσεϋ, ποὺ ἄρχισε κι' αὐτὴ νάνη συχρῆ ἀθελά τῆς.

— Ποῦ εἶναι ὁ Πέτρος; ρώτησε ἡ κυρία Βὰν-Κούρτ. Ἄν δὲν κάνω λάθος, στὰ νειᾶτα του ἦταν ναυτικός. Αὐτὸς μπορεῖ νὰ ξέρῃ περισσό-

Ἡ Μπέττυ με τὴν ἀγορασμένην οἰκογένειάν τῆς.

κοίνωσαν τίς ἀνησυχίες τους. Ἐχει κίολας μαζί του καὶ τὸν Μίλλερ. Κι' ἄλλωστε κι' ὁ καιρὸς εἶναι πολὺ ὠραῖος.

Πραγματικὰ, ὁ καιρὸς δὲν εἶχε ἀκόμα γαλάσι.

— Σὲ ὅποιαδῆποτε ἄλλη περίστασιν δὲ θὰ φοβόμουν, εἶπε ἡ μὲς Μάργκαρετ. Μὰ ὁ ἀδελφός μου δὲ γνωρίζει ἀκόμη καλὰ αὐτὸ τὸ κότερο.

— Κι' ὕστερα εἶναι πολὺ ριψοκίνδυνος! εἶπε ἡ κυρία Βὰν-Κούρτ.

— Ἐφόσον ἔχει τὰ παιδιὰ μαζί του δὲν μπορεῖ νὰ ἐπιχειρήσῃ καμ-

τερα. Τί λέει γιὰ τὴν ἀγοραπρία τους, πῶς τὴν ἐξηγεῖ; Ὅτι καὶ νὰ λὲς ἐσὺ, Μάργκαρετ, μιὰ φορὰ ἐμένα δὲ μοῦ φαίνεται φυσική.

Ὁ Πέτρος ἦρθε μέσα.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἄρχισε νὰ σηκώνεται ὁ ἄνεμος, τίποτε ὅμως δὲν εἶχε ἀκόμη πῶς θὰ γύριζε τόσο γρήγορα σὲ θύελλα.

— Πέτρο, ἔκανε ἡ κυρία Βὰν-Κούρτ με ταραχὴ ὁ γίός μου δὲ γύρισε ἀκόμη. Τί νὰ σημαίνει τάχα αὐτό; Μήπως ναυάγησαν;

— Νὰ ναυαγήσουν; Ὡ, ὅχι, κυρία, γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ. Νὰ σὰς

πῶς δὲν λαβαίνουν ἀπάντησιν!) **Γέρο-Δήμον** (περίμενε ἀκόμη, ἄλλοι περιμένουν καὶ δυὸ μῆνες, γιατί τὰ κομμάτια εἶναι πολλά· εἶπα στὸν κ. Ε. πόσο εὐχαριστήθηκες στὸ θέατρο μὲ τὸ νέο του ἔργο·) **Χάνς** (χαίρω πολὺ αὐτὸ, εἶδες, σοὺ ἐνέκριναν· λυσόχαρτο ἔστειλα·) **Ναπολιτάναν** (θὰ εἶδες τὴν ἐγκρίσιν καὶ τοῦ δικοῦ σου· γράψε μου·) **Τάσος Δούζην, Μικρομέγαλην** κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 15 **Αὐγούστου** θάπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΑΡΧΗ τοῦ 266ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων.
Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου εἶναι δεκταὶ μέχρι τῆς 2 Νοεμβρίου.

456. Δεξιόγραφος
Σύμφωνο μὲ τοῦ Αἰγαίου
Κάποια νῆσοι συνενώνα
Κι' ὄνομα παλίου Ρωμαίου
Βασιλεῖα σοῦ φανερώνα.
Δήμιος Ἀνδρῆς

457. Συλλαβόγραφος
Ἀντωνυμίας γενικῇ
Μὲ μέλος τοῦ προσώπου σου
Κάνουν ἀστείο ποιητὴ
— Ἀνταμοιβὴ τοῦ κόπου σου —
Ποῦ ἄλλον δὲν ἔχ' ἡ Νέα Ἑλλάς,
Σὰν τὸν διαβάξης, τόσο νὰ γελάς.
Κυρά Φροσύνη

458. Ἀναγραμματισμός- Μεταγραμματισμός

Σχῆμα γεωμετρικὸ
Ζωογραφίσεις... τί !
Στράβωσε; τί ξαφνικὸ !
Τώρα βρέχει καὶ ραγδαία.
'Αλλὰ κι' ἀπὸ τὴ βροχὴ
Τ' ὀρχικὸ ἂν θὲς νάλλάξης.
Στὸ Αἶγαίον μικρὸ νησί
Μ' ἀπορία θὰ κοιτάξης.
Ἐλῆς Βλαστός

459. Μαγικὴ Εἰκὼν ἀνὲν εἰκόνας
Σήμερα στὴν ἐκκλησίαν
Θεὸν γίνῃ μοιρασιά.
Νικολῆ, Βασίλῃ, Κώστα,
Τρέξτε, πιάστε τὰ πόστα,
Σὰν μοιράσουνε, νὰ φῶμε
'Απὸ κεῖνα ποὺ ἀγαπᾶμε.
Μπουρλοτιέρης τῆς Ἑρεσσεῦ

460. Κλίμαξ

K * Σ
K * * Σ
K * * * Σ
K * * * * Σ
K * * * * Σ
K * * * * * Σ
K * * * * * Σ
K * * * * * Σ
K * * * * * Σ
K * * * * * Σ
K * * * * * Σ

Ἐκ τῶν ἄνω κατὰ σειρὰν : νῆσος, ἄλλη νῆσος, βασιλεὺς τῆς Πεερσίας, βασιλεὺς τῶν Ἀθηνῶν, κράτος τῆς Ἀμερικῆς, ἰχθὺς ποτάμιος, Γάλλος τραγικὸς ποιητὴς, μέγας ἀστρονόμος, μεγάλη σάυρα.

Κέρην Κούκλα

461. Κρυπτογραφικὸν
1 2 3 3 4 5 6 7 8 9 0 = Πόλις
2 9 2 8 7 6 3 = Ἀντωνυμία
3 8 7 4 = Ὄρος
4 1 5 6 3 = Κατόρθωμα
5 4 1 6 3 = Τιμωρεῖται
6 1 2 7 = Σύνδεσμος
7 8 9 8 4 3 = Στρατηγός
8 9 4 7 6 3 = Ἐπίθετον
9 6 8 5 8 4 = Μέρος τοῦ σώματος
0 5 8 4 3 = Προφῆτης
Λιχουδίτσα

462-466. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γράμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων δι' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἀνὲν ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις :

* **Αργος, σάλος, πόθος, κίτρον, βάρονα.**
Μέντιον

467. Διπλῇ Ἀκροστιχίς

Τὰρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων κατὰ σειρὰν, καθὼς καὶ τὰ δευτέρα γράμματα, ἀλλ' ἀντιστρόφως, ἀποτελοῦν ἐνδοξὸν πόλιν :

1, Χώρα τῆς Ἀφρικῆς 2, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου 3, Ἀστερισμός 4, Πτηνὸν γρόβιον 5, Ἀρχαῖος βασιλεὺς 6, Ἡρώς ἀργοναύτης.
Ἑλλάς τοῦ Μέλλοντος

468. Ἑλληνοσύμφωνον

οιοιο - ζιαεαι - οαι
(Κοινὴ παροιμία) **Φωτεινὸ Σκετάδι**

469. Γρίφος

Τ
Ω! γο Τ Τ τις
[λη Τ Τ Ναπολέων εἰς
ῥφος Τ Τ
Τ Ναπολεόνη

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 25

285. Θεσσαλονίκη (Θεσσαλῶν, νίκη).
— 286. Λαὸς (λα, ὥς). — 287. Ρῶμος-ὦμος-ὠμός. — 288. Ἡ Ρόδος, τὸ ρόδιον.
289. Α Ρ Τ Ε Μ Ι Σ 290. Α Μ Φ Ι Σ Σ Α ΡΑΟΣ (Μοῖ-
Ε Λ Ε Υ Σ Ι Σ ρα, φάρος, ἱ-
Μ Α Δ Ρ Ι Τ Η ασμος, ράμ-
Β Ο Ι Ω Τ Ι Α φος, ὄφης,
Ω Κ Ε Α Ν Ι Α Σάμος). —
Η Π Ε Ι Ρ Ο Σ 291-295. Διὰ
τοῦ Β : βῆμα, βάρος, βόλος, βέλος, ἄ-
βρός. — 296. ΚΙΝΑ-ΛΑΜΑ (Καλάμαι,
ἸκΑρος, ΝέΜεσις, ἈλἈσκα). — 297.
Δός μοι πᾶ στῶ καὶ τὰν γὰν κινήσω.
— 298. Ὁ Ἀριστοφάνης ἦτο ποιητὴς
κωμικὸς (ο αἰ εἰς το, φαν εἰς ι. τόπι,
ιτ εἰς κο, μῆκος).

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς **Α' Περιόδου** (1879 — 1893) ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἐξῆς τρεῖς : 7ος, 14ος, καὶ 18ος. Ἐκαστος τόμος δρχ. 25, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος δρχ. 28, 50 διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ δρχ. 40 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς **Β' Περιόδου** (1894 — 1932), ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 39 τόμους ὑπάρχουν οἱ 38 (διότι ὁ τοῦ 1918 ἔχει ἐξαντληθῇ). Ἐκ τούτων, οἱ μὲν Τόμοι τῶν ἐτῶν 1894 - 1928 τιμῶνται ἕκαστος ἄρραφος δρ. 80 καὶ ραμμένος δρ. 85. Οἱ δὲ Τόμοι τοῦ 1929, 1930, 1931 καὶ 1932 τιμῶνται ἕκαστος ἄρραφος δρ. 110 καὶ ραμμένος δρ. 115.

Ταχυδρομικὰ τέλη ἐκᾶσταν τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἄνω τιμὰς : Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν δρχ. 5 ὁ ἄρραφος καὶ δρχ. 15 ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν δρχ. 35 εἴτε ἄρραφος εἴτε ραμμένος.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΔΓ'—503]

Ασάλευτη Ζωή = Σκαρλάτου. — «Θιάς» προσλαβάνομαι μέλος ; — **Μαρλέν**

[ΔΓ'—504]

Οριέττα. Εἶδος τηλεγραφήματος. Μιμίκα, σ' ἀναμένω 30 Αὐγούστου στὸ Π... ζ. Κ... ιάς. **Κουκλίτσα**

[ΔΓ'—505]

Ατθίς, γιατί δὲν ἀνταποδίδεις τετραδιάκι ; **Ζὰν Μυρά**

[ΔΓ'—506]

Οριέττα, τί εἶδους ἐνδιαφέρων ; Ἐξηγήσου καὶ εἰμαι πρόθυμη νὰ σὲ βοηθῶ. **Ἀριστοκράτισσα**

[ΔΓ'—507]

Επιθυμῶ ν' ἀλληλογραφήσω μὲ τίς ἐυγενικές μας Διαπλάσοπούλες. Εὐχαριστῶ. Δ/σις : Καν Ἀκαστορίδου, Ἀγ. Χαλαράμπους ἀρ. 12, Ἀθῆναι διὰ :

Κουκουτσάκι

[ΔΓ'—508]

Νησιωτοπούλα, τί γίνεσαι ; Μὲ ξέχασες ; Νέα μου Δ/σις : Κυψέλης 74, Ἀθῆνας. **Μέντιον**

[ΔΓ'—509]

Μαργαριταρένια Βασιλίτσα, μὲ ξέχασες ; Πέτροβιτς, Μυρά, καὶ σεῖς ; Ἀνταλλάσσουμε τετραδιάκια ; — **Ἰκαδίουρπς**

[ΔΓ'—510]

Παρήγορε Ἀγγελε, Καρδιοκλέφτρα, ἡ [ΔΓ'—470] ἀγγελία σας μῆπως λέει : Ἀπὸ τὴν πόλιν ἐρχομαι καὶ στή κορυφὴ κανέλλα ; **Θλιμμένη Γοητεία**

[ΔΓ'—511]

Αλληλογραφῶ, ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικά μὲ ὅλους-ες ἄνω 14 ἐτῶν. Δ/σις : Γιούλα Μ. Μπούρα, Λάρισα. — **Ἀνιέζα**

[ΔΓ'—512]

Υπενθυμίζω τὴν (ΔΓ'—425) ἀγγελίαν. Ἀγριομαργαρίτα, ποῦ ξέρεις ἀπὸ ποῦ κατάγομαι ; Ἀνταλλάσσουμε τετραδιάκια ; **Σεπεσμένος Δόρδος**

[ΔΓ'—513]

Αλληλογραφῶ. Ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικά. Δ/σις : Κώσταν Μητσοτάκη, Χαλέπα - Χανιά Κρήτης. **Ἀραπάκι**

[ΔΓ'—514]

Διέφαλε Ἀετέ, εἶσαι στὴ μικρὴ τάξη ; Χωρὶς τὰ καλοκαίρια βέβαια. **Ναυτόπουλο**

[ΔΓ'—515]

Η Σούζη πιάστηκε σὲ δίχτυα... φαράδων. Φρίτς, Φρατλὶχ, σώστε τὴν. **Σκινίπα**

[ΔΓ'—516]

Παρακαλῶ πολὺ ὄσους ἀλληλογραφεῖν μαζί μου, νὰ μοῦ συγχωρήσουν ἂν ἀργῶ νὰ τοὺς ἀπαντήσω, ἔνεκα τῆς ἐγχειρήσεως καὶ τῆς νοσηλείας μου στὴν κλινικῇ. **Τάσος Δούζης**

[ΔΓ'—517]

Εὐχαριστῶ, Αἰλ, γιὰ τὰ «θερμά». Très touché. **Τάσος Δούζης**

ΟΙ ΑΛΛΑΣΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ

συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ δηλώνουν ἀμέσως τὴν νέαν των διεύθυνσιν εἰς τὸ γραφεῖον μας ἀποστέλλοντες καὶ δραχμ. 5 διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας τακτικῆς. Ἄλλως δὲν εὐθυνομέθα διὰ τὴν ἀπώλειαν τῶν φυλλαδίων των.